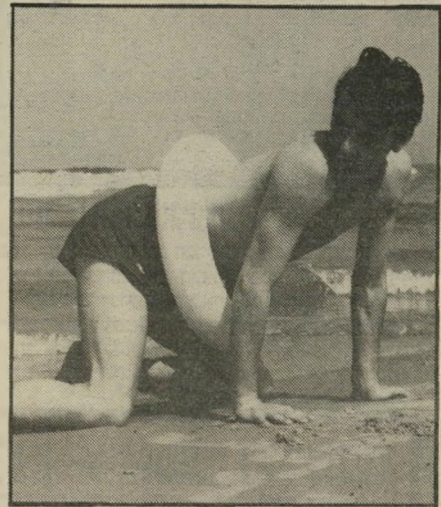

קדחת של סרטים קצרים אחזה באחרונה בקולנוע הישראלי. עשו מארתון אחר בפסטיבל ירושלים, עושים עוד מארתון בתל-אביב, חילקו אפילו פרסים לסרטים המצטיינים של השנה. אם לשפוט מתוך מה שהוצג בטקס חלוקת הפרסים, הרי השופטים חיפשו בכוונה רבה סרטים רלוואנטיים ואף מצאו אותם. בוקיטו ולחץ, הראשון תיעודי והשני עלילתי, אומנם מאוד רלוואנטיים, אבל גם מאוד מחוספסים. בשני המקרים ברור, שעושי הסרטים היו טרודים מדי במסר, מכדי להקפיד על הצורה.

שני סרטים אלה זכו כבר בסיקור במקומות שונים, גם במסגרת העולם הזה. אך סרט אחר, שלא זכה בפרס ואף לא בציון-לשכה, היה הסרט שבו הוקרשה תשומת-הלב הרבה ביותר לצורה, לשימוש בשפה קולנועית ולניסיון של עידון. הכוונה היא לסירטו הראשון והמזוה של יהונתן

צור צווייגנבום בורה בורה לישיין הצנום של השמנה

סגל, חופשתו האחרונה של זרח ליפשיץ. סגל הוא, כמוכר, מומו הגרול שמשכיב את כל הבנות באסקימו לימון וצאצאי. הוא מסוגל להיות גם שחקן מוכשר בהחלט, כפי שהסתבר בנגוע, ועתה יש סממנים, כי גם מאחרי המצלמה יהיה לו מה להציע.

הסרט מבוסס על סיפור קצר של הסופר האמריקאי ג'יי ריי סאלינג'ר, והוא מתמקד במע" רכת-היחסים המזוהה בין המינים והדרויות, שסופר זה הירבה לעסוק בה כלי-כר. אין ספק שסגל לא יכול היה למצות, את האווירה האמריקאית המיוחדת שבמקור, או את הכישורים המיוחדים שבשפתו הספרותית של סאלינג'ר.

מה שחשוב הוא, שלהבדיל מרוב הצעירים הישראליים שמתחילים לעשות סרטים וחורים בחשיבות השליחות שלהם, עד שאין להם זמן כלל לעסוק בקטנות כמו סגנון ודמיון חזותי, סגל טרח דווקא בנקודות הללו.

מן הסצינה הראשונה של הסרט ברור שהוא מתכנן כל מיבנה של תמונה עד לפרט האחרון שלה, הוא מנסה לזרוע, בצורה חזותית, תחושת זרות משונה, שמוכירה לעתים את ציוריו של מאגריט, ובהקדמה טובה (לא כמו זו שהיתה הצילום. סגל אף נטל על עצמו אתגרים מסוכנים, כמו סצינה ארוכה מאוד של ריאולוג בין שתי נשים, שנעשית בצרף אחר ללא שום חיתוך, הוא כהר טיפוסים שנכוחותם חשובה יותר מכל (וזה) רוט כאשר המבוגרת ובריאת הבשר, שנשואה לדרו צווייגנבום הצעיר ממנה בשנים, הרוזה והכחוש).

אם יש עדיין פינות חדות כסרט, והמישחק אינו מבוקר תמיד (בעיקר זה של צווייגנבום), והחזותי משתלט לעתים על הנושא עד כדי כך שיש הרגשה כי יותר מדי נעשה למען הרושם, זו בכל זאת התחלה מבטיחה.

תדרין

חובה לראות:

תל-אביב: שובו של מרטין גר, לה טראוויאטה, זליג, החבל, חתונת הדמים, ארוחה עם אנדרה, הנשף.

ירושלים: לה טראוויאטה, נאראימה, הנשף.

חיפה: זליג.

שפילברג נוכב עליון

אינדיאנה ג'ונס והמיקדש האדור (תל-אביב, תל-אביב אר-צות-הברית) - מיפגן ראווח ענק זה של טכניקה קולנועית מבריקה, מוכיח פעם נוספת, אם היה צורך בכך, שילדי הפלא הצעירים של הוליווד שולטים בצורה מושלמת במיקצוע שלהם. עוד יותר מזה, הם גם יכולים להרשות לעצמם כל טירוף העולה על דעתם, הן משום שהסטרופים שלהם מוצאים הן בעיני הציבור, והן משום שככל שיעלו הסטרופים הללו, תמיד יכניסו חזרה עשרת מונים יותר.

סטיבן שפילברג ממשיך כאן בקו של שודדי התיבה האבודה. משתמש שוב בפרופסור לארכיאולוגיה ההרפתקן אינדיאנה ג'ונס, ומשליך אותו, כפי שעשה גם בפעם הקודמת, לסידרה של אירועים מסמרי יעדר ומעלי חיוך גם יחד, שמוטחים בפני הצופה בקצב מסחרר, כאשר אין אפילו שניה אחת של פנאי, לנוח בין סכנת מוות אחת לשניה.

אם בסרט הקודם התרכזו מעללי הפרופסור במרימדות של מצריים שצולמו בטונים, הפעם זה מתרחש במיקדשי הודו והארמונות המסתוריים של נסיכה שם, שצולמו דווקא בסרי-לאנקה. שוב, החלק המיסטי הוא כבד מאוד, לשם שינוי לא מדובר כאן בארון הברית, אלא רק בחמש אבנים אנדיות אשר יחדיו, עשויות לתת כוח ללא מיצרים בידי כת רצחנית ומסוכנת.

קייט קאפשו וקיי הוי קוואן: רועדים בצמרת

אין לצופה כל חשק להרהר באמינות של הסיפור, בהיגיון שיש בו, או במוסר-ההשכל, כל אלה חסרי כל משמעות במיקרה הזה. כל מה שצריך לעשות הוא לקבל את הזמנתו של שפילברג לעולם התענועים המרתק שלו, למחוא כפיים להאריסון מורד ולקייט קאפשו, שנכנסה כאן לנעליה של קארן אלן, בלי שום בעיות, ולשכוח מן הבחירות, ומכל שאר הצרות, אם קולנוע של בריחה, אז מר שפילברג הוא דוקטור בעניין.

מבאך לפח

כאסח (אלבני, תל-אביב, ישראל) - זו האלטורה לקיץ, שנועדה לנצל את גלי האהבה המקבלים את התופעה המיוחדת ב.פ.ג. היש-

ראלי, המכונה זמרי קאסטות, העלילה מספרת על עלייתו ונפילתו של זמר קאסטות כזה, תוך השמעת הרבה מאוד שירים, מפי הרבה מאוד זמרים, שאין להם שום קשר לסיפור, במקביל, יש כאן שדרן אשכנזי שמעדיף באך ושיירי-מולדת על השירים של החברה, רעייתו הגזעית שיודעת מה זו שימחת חיים אמיתית, ידיו העיתונאי שמוכן להקדיש קצת מחשבה לחיות המזמרות המזוהרות, ומזדנבת צהובה ששוכבת רק לפי צווי-האופנה, הסיפור קטוע, שטותי ואין לו סוף, והיחס לדמויות הוא מעליב ולעגני, גם בשיא ימי הבורקאס לא התייחסו לקהל בכל-כך הרבה זלזול, האשכנזים הם יורמים צבועים, הספרדים הם בחורים טובים כשאנינם מסוממים, ביריונים, עלוקות או סתם ראויים לרחמים.

במיסגרת כזאת ברור ששימחת העניים כשימחה אמיתית, וכל סממן של תרבות הוא אחיות-עיניים, הפיזיונומים, הנדחסים בזה אחר זה, בביצועים שונים, ללא כל קשר לעלילה, מצולמים בצורה השגרתית והמשעממת ביותר, בלי טיפת דמיון, ואיש לא חשב שכאשר מצלמים רקדנית-בטן, כדאי פעם להראות גם את הגוף כולו בפעולה, ולא לבודד בכל פעם אבר אחר, כאילו מדובר בנכה שיש בה משהו פגום.

חופני: הקסטה של המדינה

עם זאת, ברור שכל מה שייכתב כאן או בכל מקום אחר חסר כל חשיבות, מעריצי זוהר ארנוב (שהודבק בתחילת ובסוף הסרט בשרירות מוחלטת), חופני כהן, ג'קי מקאייטן וחבריהם, ישמחו כלי-כך לראות את אליהם על הבד, לשם שינוי, שכל המחאות יהיו חסרות ערך בעיניהם, צריך רק לקוות שאף אחד לא יטרח לחפור במסר של הסרט הזה, מעבר למסיקה.

לוליטה לעניים

בגידות ברוי (שחף, תל-אביב, ארצות-הברית) - סטאנלי דונן היה פעם אביר הקולנוע המוסיקלי באמריקה, מי שעשה סרטים כמו שיר אשיר בגשם וגם מאוחר יותר, כאשר חלפה האופנה הזאת, הוכיח שכוחו במותניו, בסרטים כמו חידון בהרוזים ושניים לדרך, כיצד הידרדד עד לקומדיה האומללה הזאת, קשה לדעת.

יש בה כל הסממנים של הוליווד ישנה, מדיפה ריחות נפטלין, בתוספת הוליווד החדשה, המתערטלת והמגמגמת, של סירטי-טיפש-עשרה, מה שאין בה, זה טעם, או סיפור, או עניין כלשהו.

העלילה עוסקת בשני ידידים היוצאים לבלות חופשה משותפת בריי, יחד עם בנותיהם המתבגרות, הבת של הידיד האחד, הגרוש, מתלבשת על הידיד השני, שיש לו בעיות בחיי הנישואין, כאשר המתירנות של הכרך הברזילי הגדול, קיצבי השמבה והחוף לאור הירח, צריכים לעודד רומן זה בין גבר שמתחיל להתייבש ובין נערה שלא הבשילה.

כדי להוסיף להמצאה הבנאלית הזאת, שהשראתה נשאבה מתוך סרט צרפתי של קלוד ברי, קצת פאפריקה, מתהלכת המתבגרת עירומה ככל האפשר, ראשית, התחבולה שביסוד העלילה, היתה אולי נסבלת לפרק קומי קצר בטלוויזיה, אבל לא יותר, שנית, מייקל קיין,

מישל גונסון ומייקל קיין: אבא או סבא?

בתור המאהב המזדקן, מעור רחמים בהתפתלויותיו חסרות-הישע, האם יש עוד מי שאזכר כי זה היה פעם אלפי הגדול, שניטר ממיטה למיטה? אבל גם כך הוא עדיף על התוקפנות של מישל גוזף בולוניה, או על מנשחקן המצחיק של מישל גונסון (המפתה הקטינה) ודבי מור (בתו של קיין המתקוממת מול מעשה הזימה), שצריכות לשוב מהר לגריז שם ביתן ומבצרן, אפילו ריו היתה יפה וכובשת יותר בעבר, אז מה קרה לדונן?